

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ИСКАМ ВКЪЩИ

chitanka.info

Джордано едва ли щеше да обърне внимание на мърлявото бездомниче, което се бе сгушило върху решетката до входа на метрото — вероятно за да се възползва от топлия въздух — ако не беше котето. Човек рядко виждаше скитници с котки. Възрастните клошарки обикновено мъкнеха след себе си една върволица бездомни псета и тази гледка не бе изобщо необичайна, но котки... Котето несъмнено някога бе било рижо, макар че човек трудно можеше да каже заради мръсотията, полепнала по козината му като перманентен грим върху лицето на генуезка проститутка. Беше се свило до бездомничето, копирайки абсолютно всичките му движения: ако малкият (или малката?) изпълнеше крак напред, сложеше ръка върху скута си или се протегнеше, котето веднага повтаряше жеста с кльощавите си лапи.

Джордано се спря заинтригуван. Жена му постоянно повтаряше, че слабостта му към хора и животни в безпомощно състояние някой ден ще му докара неприятности, но дявол го взел, в момента гледаше не едно, а две същества, които отчаяно се нуждаеха от залък хляб, топла баня и покрив над главата. А защо не и от една добра дума. По дяволите, в днешни дни човек можеше по-трудно да се сдобие с последното, отколкото с каквото и да било.

— Хей, малкия — обърна се той към скитничето. То бавно надигна очи към него. Погледът му бе пуст и безжизнен, сякаш някой много отдавна, воден от странно чувство на садизъм, бе откъснал душата му и бе оставил тялото му да вегетира на воля.

— Искаш ли да дойдеш у дома? Жена ми трябва да е приготвила вечеря, а и съм сигурен, че едно канапе ще ти се стори по-удобно от тази решетка...

Хлапетото (Джордано вече бе уверен, че е момче, тъй като не се бе възпротивило на обръщението „малкия“) сведе поглед към котето.

— Разбира се, че поканата важи и за приятеля ти — побърза да се поправи Джордано.

Скитничето и котето обмениха погледи, сякаш се чудеха дали може да вярват на непознатия, след което очевидно стигнаха до споразумение и почти едновременно се изправиха. Джордано се усмихна и закрачи към мястото, където бе паркирал хондата си. Странната двойка бездомници го последва.

— Как се казваш?

Не очакваше да му отговорят, но въпреки това напуканите устни на клошарчето се разтвориха бавно. Онова, което излезе от тях, повече приличаше на въздишка, отколкото на думи. Джордано не бе сигурен какво чу. Попита отново:

— Извинявай, не чух как...?

— Искам вкъщи — повтори упорито малкият скитник.

— А знаеш ли къде е това „вкъщи“?

Детето сведе глава.

— Ясно, не знаеш. А как се казва приятелят ти?

— Искам вкъщи — повтори малкият.

— Аха, значи по всяка вероятност не знаеш други думи. Ами ще се придържаме към „Рижко“ тогава.

Котето кихна възмутено. Очевидно „Рижко“ не му допаднаше. Негов проблем, реши Джордано.

Когато се прибраха вкъщи (скитничето и котето мълчаха през целия път до дома, но той и не бе очаквал друго), жена му изпълни целия си репертоар: повъздиша, помърмори, метна му един-два укорителни погледа, грабна странната двойка и ги помъкна към банята. Когато се върнаха (беше познал две от две: скитничето бе момче, а котето бе рижо), голяма част от яда ѝ вече се бе изпарила и бе отстъпила място на чисто женските инстинкти — какво да сложи на масата, какво от старите дрехи на Фабио да извади, колко възглавници и какви чаршафи да сложи на канапето и т.н. Детето не каза нищо през цялата вечер — хапна, сподели няколко хапки с котето, след което стана от масата, хвърли се на кушетката и заспа на секундата, в която главата му докосна възглавницата. Котето, разбира се, веднага го последва — Джордано вече се готвеше да види как животинката слага глава на възглавницата и захърква досущ като стопанина си, но то просто се сви на кълбо в краката на стопанина (*приятеля?*) си и притвори очи.

На следващия ден картинката се повтори без съществени изменения. И на по-следващия. И на по-по-следващия. Малкият се събуждаше, хапваше и веднага заспиваше отново, сякаш бе будувал с години и сега бързаше да навакса пропуснатото. Маура се опитваше да го разпита откъде е, защо е бездомен, каква е цялата тази работа с котето и така нататък. Напразно. Веднъж опита да ги накара да излязат

заедно на разходка. Двамата я изгледаха така красноречиво, че повече не повтори предложението.

Изминаха два месеца. Джордано вече приемаше странната двойка като членове на семейството — нищо чудно, като се има предвид, че истинското му семейство в лицето на Фабио и Мария се обаждаха само когато имаха нужда от услуга, пари или и двете. Маура очевидно се чувстваше по същия начин, защото никога не направи опит да му намекне да се обади на социалните служби или нещо от този род.

Вечерта, когато шефът му се обади в неприлично късен час и го накара да стои до късно, правейки презентацията за корейските им клиенти, по нищо не се различаваше от останалите досега. Освен, разбира се, по количеството ругатни, които отнесоха и шеф, и клиенти, и лаптоп, и цялата капиталистическа система накуп. Едва когато най-сетне проклетата презентация бе готова, Джордано усети как целият е плувнал в пот. Ненавистта на Маура към климатиците за пореден път го накара ядосано да стисне зъби. Така или иначе обаче решението бе едно — хладен душ, широко отворени прозорци, ледена бира от хладилника и десетина минути на зяпане на котки, свирещи на пиано в YouTube.

Когато излезе от банята, ароматът го блъсна в слепоочията като прекалено груба милувка на неопитна седмокласничка. Вярно, съвсем бе забравил — двете огромни липи пред къщата им бяха цъфнали преди ден, но сякаш досега не бе забелязвал благоуханието им, което се стелеше навсякъде из къщата.

Слава богу, бира в хладилника имаше в изобилие. Първата глътка, както винаги, бе благословия за изтерзаната му от презентации душа. Гледките на смешни животни обаче днес очевидно нямаше да свършат работа, защото се улови, че е престанал да гледа от доста минути насам. Вместо това барабанеше с пръсти по клавиатурата, очевидно опитвайки се несъзнателно да набере някакъв адрес. Най-накрая мисълта изкристализира в главата му. Чукна няколко пъти по клавишите, след това Enter... Познатият начален екран на Google се появи на монитора. Няколко секунди пръстите му висяха във въздуха, след което се спуснаха бавно надолу и набраха „бездомни деца“. Нищо интересно. „Изчезнало дете“. Над двеста резултата, нито една снимка от които не му напомняше дори бегло на малкия. „Дете и коте“...

Стори му се, че се е взирал в резултатите с години, въпреки че според часовника в дъното на екрана бяха изминали една-две минути.

"Малкият Дженаро от Генуа... системно малтретиран от майка си... открит от съседка в кухнята... окървавеният нож до него... Трупът на майката... Главата... Ръцете... Детето и любимото му коте в неизвестност..."

"Жестоко убийство в Милано... Приемни родители... обезобразени... изкорменият труп на кучето на семейството... Дженаро..."

"Потъналата в кръв фамилна къща в Бреша... кръв навсякъде... дори ароматът на току-що цъфналите липи не може да прикрие..."

Липи. Джордано трескаво прелисти списъка с резултатите нагоре. Проклетите липи се споменаваха навсякъде. Стори му се, че ароматът го задушаваше. Имаше чувството, че е паднал във вана с проклет липов чай — гъст като мед, благоуханен и смъртоносен. Миризмата бе навсякъде около него. С известен труд — пръстите му не го слушаха, сякаш вместо кости имаше липови цветчета — превъртя до първия резултат.

„Според първите пристигнали на мястото свидетели малкият Дженаро плачел и непрекъснато повтарял как липите го накарали да убие майка си. «Те казаха, че така ѝ се пада... за да не бие нито мен, нито Мики никога повече...», бърбело през сълзи детето. По-късно от полицията отрекоха тази информация, но нашите репортери..."

Така и не разбра до какъв извод са стигнали репортерите на жълтото издание. Ножът, който се заби в гърлото му, не бе достатъчно остър (*все повтарям на Маура да наточи проклетото нещо!*), но пък и каква съпротива би могъл да окаже един 45-годишен гръклян... Ароматът на липите се смеси с плътния нагорещено железен дъх на кръв. Една струйка от прерязаната артерия по невероятен начин успя да улучи гърлото на бирената бутилка и в продължение на две-три секунди се задържа там, допълвайки изпитата от него бира. Джордано се зачуди какъв ли вкус би имала сместа. По ирония на съдбата това бе и последната му мисъл.

Малкият продължи безмълвно да кълца тялото му, докато не се умори. Котето излезе от спалнята, облизвайки се. Козината му бе покрита с кръв. То спря в средата на дневната и започна да се мие.

Детето седна на пода до него и вдъхна с пълни гърди странния коктейл от липов цвят и хемоглобин. От очите му се търкаляха едри сълзи, които падаха върху ръцете му и караха тъмночервения цвят на лепкавата смес от кръв и вътрешности, с които бяха покрити, да изсветлява.

Липи.

Сълзи.

И кръв.

Вкусът на дом. На прясно сцепена детска устна, от която тече кръв. На котешка слюнка — от езичето на единствения ти истински приятел, който идва да те утешава и да ближе раните ти... като в извратена детска книжка.

Той изплези език и бавно го прокара върху дясната си ръка.

О, да. Вкусът на дом.

— Искам вкъщи — отрони се от устните му хрипкав стон. —
Искам вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.